

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.“

(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

Březen 1993

Co nejsrdečněji Vás všechny zdravím Slovem z ep. Řím. 1:1–7:

„...totiž o Ježíši Kristu, Pánu našem, skrze něhož jsme přijali milost a apoštolství ku poslušenství víry mezi všemi národy pro jméno jeho, z nichž i vy jste povolání Ježíše Krista. Všem, kteříž jste v Římě (v Evropě a na celém světě), milým Božím, povoláním svatým: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.“

Apoštol Pavel určil své službě cíl hned na počátku svého listu. Chtěl a musel zvěstováním jedinečného evangelia Ježíše Krista dosáhnout toho, zač Vykupitel zemřel. ON, Syn Boží, byl poslušný až do smrti na kříži; On dokonal vykoupení. Jeho poslušnost stála proti neposlušnosti prvního Adama. Škodu napravil a lidstvo bylo v Ném usmířeno s Bohem.

Pavel byl přímým povoláním vybrán za apoštola. Jeho úkol spočíval v tom, aby zvěstoval evangelium Boží, jak bylo zaslíbeno proroky v Písmech svatých. I praví věřící jsou povoláni, oddělení a jsou lidem posvěceným Pánu. Jsou to ti *milovaní Boží*, skrze božské povolání a určení *svatí*, totiž k zvláštnímu účelu *Bohu posvěcení*. V nich dochází k pravé poslušnosti víry, závislé na Slovu Božím. Poznávají Bohem vyslané posly, přijímají poselství a dostávají, co Bůh zaslíbil.

Vyslanec Boží musí nutně nést od Boha přijaté poselství. Kdo je dosazen do *apoštolského úřadu*, musí jako prvotní apoštolově Páně mít *poslání* a bude souhlasit s apoštolským učením i praxí. Ještě dodnes platí, co Pán tehdy řekl: *„Jakož mne poslal Otec, tak posílám i já vás.“* (Jn 20:21) A rovněž: *„Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, kohož bych já poslal, mne přijímá...“* (Jn 13:20) O takových lidech čteme u Židům 13: *„Vzpomínejte na vůdce své, kteříž vám mluvili Slovo Boží, jejichžto obcování jaký byl cíl, spatřujete, následujte jejich víry.“* (v. 7) U všech Bohem poslaných byla biblická víra příkladná, neboť věřili, co jim Bůh skrze Svě Slovo řekl a v něm zaslíbil. To stejné se týká všech skutečně věřících všech dob. Oni věří Bohu a Božímu Slovu.

V následujícím verši pak stojí známá slova: „*Ježíš Kristus tentýž jest, včera dnes i na věky.*” Jak obdivuhodné, že On skutečně není podmaněn žádné změně a proměnám, nepodléhá času, zůstává na věky tentýž. Jeho Evangelium je věčně platné spásné poselství, spolehlivě zvěstované na konci časů všem obyvatelům země (Zj 14:6). Přitom zůstává v platnosti napomenutí, aby bylo všechno přezkoušeno. „*Učením rozličným a cizím nedejte se točiti: Výborné jest zajisté, aby milostí upevněno bylo srdce...*” (Žd 13:9)

Duchovní vývoj

Je nutné se ohlédnout do nedávné minulosti. O vysílání Božích mužů ve Starém i v Novém zákoně víme. Přijímali Boží poselství a příkazy a vykonávali je podle přijatých odkazů co nejpřesněji. Co lidem činí nesnáz, je vždy to *současné* konání Boží. S tím měl dokonce i lid Boží za všech časů velkou námahu. Později to, čeho lidé nebyli sami účastni, co dávno pominulo, dovedou z velké vzdálenosti zdánlivě dobře posoudit. To však nepomůže nikomu, kdo žije v současnosti. My ve své době musíme poznat, co Bůh činí; jinak na tom nebudeme mít podíl.

Jelikož Ježíš Kristus je a zůstává tentýž, jedná a putuje dosud ještě mezi těmi Svými. ON mluví a působí, jak nám to Písmo svaté potvrzuje. Tak jak se On tehdy potkal se Saulem z Tarzu v jasně zářivém světle, tak se může – zda tomu nyní někdo věří nebo ne – i ve 20. století potkat s vyvoleným nástrojem ve stejném světle. Proč by to dnes nemohlo být možné? Cožpak již nežijeme ve dnech Bible a k tomu ještě v neobyčejném čase spásných dějin? Nebylo by nadpřirozené působení Boží na místě? Nebo se máme uspokojit s tím, co nám svojí filozofií nabízejí teologové? Právě přece nadpřirozené působení Boží potvrzuje, že Písmo nečiní prázdná slova.

Jestliže Pán nyní povolává, musí se to právě tak stát, jak se to dělo v minulosti a jak je to potvrzeno v Jeho Slově. Bůh nemění způsob Svého konání; jedná vždy stejným způsobem a podle toho poznáváme, že je to On.

V naší době se skutečně stalo něco významného, a to přesně před třiceti a šedesáti lety. V březnu 1933 viděl bratr Branham ve viděních, jako proroci Starého zákona, dění a události světového význa-

mu. Všem lidem obeznámeným s jeho službou jsou známy pod pojmem «sedm hlavních vidění konečné doby».

V březnu 1963 mluvil bratr Branham o významu sedmi pečetí ze Zjevení, jak mu to bylo 22. 12. 1962 v jednom vidění ukázáno. Začal s tím dne 17. 3. 1963.

Nyní, přesně o třicet let později, má Billy Graham v Essenu – Německo ohromnou evangelizační kampaň. I zde byl stanoven začátek na 17. 3. Je to náhoda nebo znamení?

Jestliže byl v minulosti Branham tvrdě kritizován, zakouší teď náhle i Graham odmítání z různých křesťanských táborů. Branham byl velmi napadán kvůli své obzvláštní prorocké službě a svým fundamentálním biblickým učením, a to hlavně takovými kazateli, kteří neměli pochopení pro nadpřirozené působení Boží, protože sami nic nadpřirozeného s Bohem nezažili.

Žel hlavním kritikem byl Němec jménem Kurt Koch, který z biblického posudku je jen politováníhodný. Činil v této generaci přesně totéž, co slepí farizeové učinili ve dnech našeho Pána Ježíše. Shledali tehdy, že služba a prorocký dar našeho Pána byly ve spojení s Belzebubem. Právě tak usoudili náboženští kritikové našich dnů ohledně služby Branhamovy. Oni sami však neměli žádnou Bohem legitimovanou službu.

Tak jako se tehdy vůdci národa odvolávali na Abrahama a na Mojžíše, tak se kritikové tohoto času odvolávali na Petra a Pavla. Co Pán musel říci Svým součastníkům: „*Nebo kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; neb on o mně psal. Ale poněvadž jeho písmům nevěříte, i kterak slovům mým uvěříte?*“ (Jn 5:46–47), to se týká i dneška. Rozumové poznání Slova jako litery přináší všem duchovní smrt. Jedině když Bůh zjevením Ducha oznámí význam a splnění, přichází světlo a život.

Je politováníhodné, že kritikové, aniž by si toho byli vědomi, neposoudili Branhamem zvěstované učení z hlediska Slova Božího, nýbrž ze stanoviska svého vlastního poznání. Přitom je ani nenapadlo, že kupř. božství a konání křtu sami učí tak, jak o tom bylo rokováno na koncilu v Niceji (r. 325).

Ve dnech apoštolských neexistovaly ani diskuse o božství ani otázky ohledně biblického křtu těch, kteří uvěřili. Ani v prvních stáletích po apoštolské době nenacházíme ani stopu trojičního učení,

natož praktikování trojiční formule křtu. Protože učitelé Bible tuto skutečnost však vůbec neberou v úvahu, žijí v bludném názoru, že učí a obhajují biblické smýšlení. Přitom se to prokazatelně neshoduje s pravdou. Právě tak je úplně přehlíženo, že až do doby jmenovaného koncilu římsko-katolická církev ještě neexistovala.

Existovaly sice různé křesťanské proudy a různá chápání, pokud se týče učení, ale žádná jednotná církev. V jednotlivých místech a zemích se scházeli ve shromážděních po domích, jako např. v one malé židovsko-křesťanské církvi v Římě. Teprve císař Konstantin vyzvedl římsko-katolickou církev z kolébky a s pomocí koncilních otců ji povolal k životu. Církevními dějinami je to všeobecně doloženo.

Sami učitelé Bible se jako profesori teologie stali obětí velkého omylu a zdá se, že o nalezení pravdy nemají vůbec zájem. Všechny protestantské konfese od doby reformace bezstarostně převzaly katolickou církví stanovenou věrouku o božství, křtu, atd. Vůbec je ani nenapadlo, že se při svém bádání nenavrátily k prvopočátku.

Když potom muž, kterého Bůh posílá, staví ve svém zvěstování na svícen biblická učení a apoštolskou praxi, jak to má a musí být od něho očekáváno, pak jsou tyto lehkomyšlně hodnoceny jako bludná učení. Jakým právem vůbec? Kdo je vlastně bludař? Jistě přece ne ten, kdo je v souladu s apoštolý a proroky, nýbrž takoví, kteří se nenacházejí v souhlasu s apoštolským zvěstováním a praxí. Nebo to vidíme nesprávně? „...a zkusil jsi těch, kteříž se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že jsou lháři.“ (Zj 2:2) Ti nepraví nesouhlasili ani tehdy ani dnes se zvěstováním těch pravých.

Co se týká Billy Grahama, tedy musí být s politováním zjištěno, že ani jeho zvěstování nesouhlasí s apoštolským učením a praxí. Zcela nápadně se připojuje k trendu velkých křesťanských náboženství a vyvinul obzvláštní sklon k římsko-katolické církvi. To není Billy Graham minulosti, nýbrž přítomnosti.

Následující titulěk o kampani „PRO CHRIST '93“ (tzn. „PRO KRISTA '93“) mluví za všechno: „PRO PAPST '93“ (tzn. „PRO PAPEŽE '93“ – tak nazvali kampaň novináři) USILUJE O VELKÝ EKUMENICKÝ PRŮLOM. BILLY GRAHAM VEDE PIETISTY (PROTESTANTY) A KATOLÍKY HEZKY DOHROMADY. EVANGELICKÁ ALIANCE A MISIJNÍ SPOLKY SMĚREM K ŘÍMU.”

Ještě v roce 1948 Billy Graham řekl: „*Tři největší ohrožení pro pravověrné křesťanství jsou komunismus, římský katolicismus a islám.*“ Co říká dnes?

1948 se ptali Billy Grahama: „*S jakými výsledky Světové rady církví počítáte?*“ Jeho odpověď zněla: „*Myslím, že ustanoví antikrista.*“ Co říká dnes?

1963 však řekl Billy Graham: „*Obdivuji velice papeže Jana, pocitil jsem, že přivedl na svět novou éru.*“ (The Chicago Tribune, 8. 8. 1963)

1966 řekl: „*Stojím blíže ke katolíkům než k radikálním protestantům. Věřím, že římsko-katolická církev prodělává dnes druhou reformaci.*“ (Evening Bulletin, Philadelphia, 14. 5. 1966)

1967 obdržel Billy Graham svůj diplom «honoris causa» v římsko-katolickém Abbey College v Belmontu, North Carolina, USA, přičemž řekl: „*Evangelium, které tuto školu vybudovalo, a evangelium, které mě dnes večer sem přivádí, je stále ještě cesta spasení.*“ (Gastonia Gazette, 22. 11. 1967)

Dne 21. 10. 1973 řekl Billy Graham v Milwaukee: „*Minulý týden jsem kázal v jedné katolické katedrále u příležitosti pohřbu mého blízkého přítele. Tento byl katolíkem a bohoslužby se zúčastnili různí biskupové a arcibiskupové. Jak jsem tu tak seděl a účastnil se „mše“ za zesnulého, zjistil jsem, že to bylo něco velmi krásného. (Opravdu?) Bylo to i úplně jisté v pořádku (Opravdu?) a jasné ve srovnání k evangeliu (Opravdu?), kterému věřím. Jeden milý kněz byl zde, který mi řekl, kdy mám vstát a kdy mám pokleknout a co musím činit...*“ (Baptist Challenger, květen 1975)!

1978 řekl Billy Graham: „*Zjistil jsem, že to, v co věřím, je v podstatě totéž, co věří pravověrní římsští katolíci ... Odlišujeme se jen v několika bodech pozdější církevní tradice (Opravdu?)*“ (Mc Calls Magazine, 1978)

V lednu 1981 přinesl denní tisk zprávu o návštěvě Grahama u papeže Jana Pavla II., která trvala déle než dvě hodiny. Rozmluva byla označena jako «soukromá» a «důvěrná». Ukončíme s těmi citáty, komentáře jsou «opravdu» zbytečné. Kdo věří, že Billy Graham zvěstuje lidem pravé evangelium Ježíše Krista, toho Ukřižovaného, musí se, žel, nechat jinak poučit.

Jak oznámil Dr. Mc Intire, prezident Internacionálního koncilu křesťanských církví 1986 při zasedání v Orlando, Florida, nastal

velký zvrat při Billy Grahamovi definitivně 1983, kdy jakýsi katolický miliardář z Texasu financoval Grahamovu kampaň v Los Angeles milionovými částkami. Naplnilo se přísloví: „Kdo objedná hudbu, rovněž ji zaplatí“. A tak, jak bylo hráno, Billy Graham zpíval. Začal mluvit tak, aby se zalíbil těm, kteří ho financovali. Od té doby byl nejen tím nejlépe placeným evangelistou světa, nyní byl koupeným evangelistou.

Co jsme mohli číst nedávno ve Švýcarsku, Francii, Německu a jiných zemích v komentářích, je strašné, ale vzhledem k jeho vývoji v posledních 30 letech pochopitelné. Pustil se do kompromisů. Billy Graham prý už není kulometem Božím, tak píší komentátoři. Strhává do vlastních řad. Napil se ze zlatého poháru velké babylonské nevěstky (Zj 17).

Rovněž strženy duchem času

I o ostatních denominacích, až k zástupcům letničních, existují zprávy, jakým způsobem pokračuje smilnění s církví Říma. Po evangelických aliancích to přešlo k Světové radě církví – protestantskému protějšku římské církve a nyní vzniká zastřešující organizace: Ekumenie. V ní nacházejí místo nejen křesťanské církve, nýbrž i ostatní náboženství pod záštitou římského pontifa jakožto hlavy.

Tím dosahuje to velké odpadnutí svého vyvrcholení, před kterým nás Pavel varoval a člověk hřícha a bezzákonosti, syn zatracení, nastupuje na pódium. Všichni protestanté až k letničním církvím, které převzaly katolickou věrouku, pokud se týče učení o božství, křtu atd., a učinili ji součástí svého vlastního vyznání víry, se vrací do klína staré matky. Jsou s ní přece v jednom duchu, protože s ní sdílejí jako vyznání víry tytéž názory v učení.

Je to ohromný rozdíl, jestliže biblicky věříme, že existuje jen jeden jediný Bůh, Stvořitel nebe i země, který se jako spásu přinášející zjevil v nebi jako Otec, na zemi v Synu a skrze Ducha svatého k uskutečnění Svého vlastního rozhodnutí, nebo zda se učí, že existuje jeden trojjediný Bůh, který od věčnosti sestává ze tří osob.

Jestliže se potom dále formuluje, že druhá osoba – Syn – nějak někdy ve věčnosti byla zplozena a zrozena první osobou, tedy Otcem, pak to vůbec již nemá smysl. Jak by se byl měl Duch svatý jako svébytná osoba dostat v bytí, otcové v nicejském koncilu nevěděli,

a ani dnes to stále ještě nevědí ti, kteří to učí. Podíváme-li se na to pozorně, jsou to rouhavé, nebiblické, z pohanství pocházející, antikristovské ideje. V celé Bibli se potvrzuje jen ten jeden, pravý Bůh ve Své rozmanitosti, vedle něhož není žádného jiného.

Kde hovoří Písmo svaté o nějakém zplozeném nebo Otcem narozeném Synu Božím v nebi? Takové formulování se nachází jen v textech různých koncilů a jsou v protikladu k biblickým výrokům. Ve Slovu Božím nacházíme jasné výpovědi o zplození a narození Syna Božího zde na zemi v těle, jak to bylo již zaslíbeno ve Starém zákoně (Ž 2:7, Iz 7:14, Iz 9:5-6, Mt 1:20-23, Lk 1:26-38, Sk 13:33, Žd 1:5 aj.)

Nebiblické a současně antikristovské formulace v církevním vyznání víry ohlašovali s prorockým výhledem již apoštolově Páně: „*Po tomto znejte Ducha Božího: Všeliký duch, kterýž vyznává Jezukrista v těle příšlého, z Boha jest. Ale všeliký duch, kterýž nevyznává Jezukrista v těle příšlého, není z Boha; nýbrž toť jest ten duch antikristův...*“ (1J 4:2–3), který působí ve všech, kteří jeho vymyšlenému vyznání věří.

Díky Bohu za tento jasný výrok Písma! Musíme prostě vědět, že pro Židy v tomto vyznání, že Ježíš je Kristus, znamená hebrejská forma Jahshuah sama v sobě Jahweh-Zachránce. Právě tak jako ve slovním pojmu Immanuel je vyjádřeno Bůh s *námi*, tak je tomu i s Jahshuah *Jahweh-Zachránce*. Zde se jedná o to, že Slovo, Logos, se stalo tělem – Syn, který jako Pomazaný, jako ten «Kristus» byl zjeven v těle. Jak je nám zřetelně řečeno, každý duch, který Ježíše Krista vyznává jiným způsobem (např. že byl zplozen a narozen v nebi, nebo jako zastánci Ariusova učení, který viděl Krista jako stvoření a moudrost v Přísloví 8:22-31 vztahoval na Něho), není z Boha; „...*nýbrž toť jest ten duch antikristův, o kterémž jste slychali, že přijíti má, a již jest nyní na světě.*“ To je TAK PRAVÍ PÁN ve Svém Slově.

Existují i takoví, kteří věří v předchozí existenci Syna, lhostejno v jaké formě, jako např. že Syn měl Svého předchůdce v archanděli Michaeli. Takováto formulování jsou právě tak antikristovská u těch, kdo se staví proti trojičnosti, jako u těch, kteří ji zastupují. K tomu, aby toto téma mohlo být uzavřeno, musí být řečeno: Kdo nevěří, že *Jahweh* Starého zákona je *Jahshuah* Nového zákona, stojí pod vlivem antikristovského panství. Úplně jedno, jakým způsobem nebo formou jedni neb ti druzí Ježíše vykládají nebo přinášejí:

v podstatě je to vždycky nebiblické a tím antikristovské. Právě děti Boží věří ve svého Pána a Vykupitele tak, jak je nám o tom ve svatém Písmu svědčeno.

Až do této chvíle, obzvláště věřící plného evangelia, mínili, že u tématu božství se jedná jen o slovní při. Tak tomu není. Písmo říká zřetelně, že se v případě, když vyznání o Ježíši není biblické, jedná o ducha antikristova. Kdo má ducha Kristova, bude o Ném biblicky svědčit jako o Pánu, který přijal podobu služebníka, a jako o tom v těle přišlém Mesiáši. Kdo má antikristovského ducha, padne za oběť výplodu fantazie tak zvaných „církvních knížat“. Každý se musí sám za sebe rozhodnout, zda by chtěl věřit svědectví Písma nebo antikristovskému dogmatu trojiční ideje. Tak bude i jasno, „čího ducha dítě“ vlastně jsme.

Věčně platné svědectví Písma

V prorockém Slově Starého zákona nacházíme jasné výroky, které nepřipouštějí svévolný výklad. Podle Izaiáše 7:14 je Syn Immanuel Bůh s námi. „*Aj, panna počne (ne Bůh), a porodí syna, a nazývá je jméno jeho Immanuel.*” V 9. kapitole, verš 6 dovozuje prorok Izaiáš: „*Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám (ne nebeským zástupům, nýbrž nám), i bude knížectví na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti (ne Syn věčnosti), Kníže pokoje.*” U Izaiáše 35:4 potvrzuje prorok Izaiáš *ještě jednou*: „*Posilňte se, nebojte se. Aj, Bůh váš... Bůh sám přijde (ne nějaká druhá osoba) Bůh sám přijde, a spasí vás!*”

Z novozákonního hlediska je dosvědčováno totéž: „*Kterížto jsou Izraelští, jejichž jest přijetí za syny, i sláva, i smlouvy, i zákona dání, i služba, i zaslíbení. Jejichž jsou otcové, a ti, z nichž jest Kristus podle těla, kterýž jest nade všechny Bůh požehnaný na věky. Amen!*” (Řm 9:4-5) „*A vímete, že Syn Boží přišel, a dal nám smysl, abychom poznali toho pravého, a jsmeť v tom pravém, i v Synu jeho Ježíši Kristu. Onť jest ten pravý Bůh a život věčný.*” (1J 5:20) „*Ale když přišla plnost času, poslal Bůh Syna svého učiněného z ženy, učiněného pod zákonem. Aby ty, kteříž pod zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů přijali.*” (Gal 4:4-5)

Ke všem těm, kteří se nacházejí v náboženském Babylonu, avšak náležejí k lidu Božímu, volá sám Pán z nebes: „*A protož vyjdětež*

z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.” (2Kor 6:17-18)

Apoštol Pavel nejenže ohlásil, že po jeho odchodu vtrhnou vlci do stáda Božího a budou přednášet bludná učení, aby učedníky přetáhli do svého následování (Sk 20:28-30), on i bolestně prožil tento antikristovský směr za svého života ze svého nejbližšího okolí. Církvi v Korintě vyjadřuje myšlenku: „*Ale bojím se, aby snad, jakž onen had svedl Evu chytrostí svou, tak nebyly porušeny mysli vaše od sprostnosti, kteráž jest v Kristu. Nebo kdyby někdo přijda, **jiného Ježíše** kázal, kteréhož jsme nekázali, aneb kdybyste **jiného ducha** přijali, kteréhož jste nepřijali, aneb **jiné evangelium**, kteréhož jste nevzali, slušně byste toho snášeli.*” (2Kor 11:3-4)

Antikristovské směry, které zvěstují jiného Ježíše, totiž nikoliv Jahshuaha, mají svůj počátek již v prvokřesťanství. Tři věci jsou v apoštolově napomenutí nápadné: Vytýká, že je zvěstován jiný Ježíš, že věřící přijali jiného ducha a za třetí, že bylo kázáno jiné evangelium. **V listu ke Galatským dokonce pod vedením Ducha svatého vyslovil prokletí nad těmi, kdo káží jiné evangelium.**

Kupodivu postavil proti tomuto trojnásobnému svedení příklad o hadu, který svedl Evu. Jako Eva tehdy dala život dvěma synům, z nichž jeden skrze svedení byl z toho zlého (1J 3:12) a stal se prvním vrahem na zemi, ten druhý naproti tomu pocházel od Adama a byl Bohu příjemný – tak existují i mezi věřícími ti praví a ti nepraví. Existuje na jedné straně pravdivé zvěstování Ježíše Krista, našeho Pána, spojené s pravdivým Duchem Božím a pravdivým kázáním evangelia. A potom na druhé straně existují antikristovské směry, které stojí pod vlivem jiného ducha, jiného Ježíše a v důsledku toho zvěstují i jiné evangelium, které vlastně již není spásným poselstvím.

O těch antikristovských, podle rozumu věřících křesťanech, píše Jan dále: „*Oni ze světa jsou, a protož o světě mluví, a svět jich poslouchá...*” (1J 4:5) I tento výrok je velmi zřetelný. Rozumovými argumenty bylo vytvořeno božství, jak by bylo lidsky představitelné nebo pochopitelné, a všichni, kteří náleží ke světu, přijímají toto světské smýšlení. Hlavní argument zní: Syn přece není Otec, a to pozemsky stoprocentně souhlasí. Bůh však je nadpřirozený,

Jeho nemůžeme měřit lidskými měřítky. Syn praví: „*Kdo Mě vidí, vidí Otce.*”

V pohledu na pravé děti Boží píše apoštol v následujícím verši: „*My z Boha jsme. Kdo zná Boha, poslouchát' nás; kdož není z Boha, neposlouchát' nás. A po tomto poznáváme ducha pravdy a ducha bludu.*” (1J 4:6) Existují tedy jen dvě možnosti: buďto být v duchu pravdy a pravdivého Boha poznávat tak, jak se zjevuje, nebo propadnout duchu klamu, který odvádí světskými argumenty od pravdy.

U 1. Jana 2, od verše 18 začal apoštol téma o antikristovi velmi důležitou poznámkou: „*Dítky, poslední hodina jest, a jakož jste slychali, že antikrist přijíti má, i nyníť antikristové mnozí povstali. Odkudž známe, že poslední hodina jest.*” Je nápadné, že ve spojení s poslední dobou je řeč o *tom* antikristovi v jednotném čísle, a rovněž, že v průběhu Nového zákona již stáli a stojí mnozí pod tímto antikristovským vlivem.

Velmi smutný, téměř nepochopitelný, je následující verš, který dosvědčuje: „*Z násť vyšli, ale nebyli z nás. Nebo byť byli z nás, bylit' by zůstali s námi, ale vyšli z nás, aby zjevení byli, že nejsou všickni z nás.*” Zůstává při tom, že Pán zná ty Svě (2Tim 2:19), kteří byli ze semene Slova a skrze Ducha znovuzrozeni k živé naději (Jak 1:18) a dostali podíl na Božím bytí a věčném životě (1J 5:20).

V dopise Judy čteme o tomto odchylném směru: „*Běda jim, nebo cestou Kainovou odešli...*” skutečně toto antikristovské hnutí vykonávalo pozemsky světskou moc a jako Kain prolévalo krev. Římské trojiční křesťanství je vykoupáno v krvi mučedníků. Pisatelé církevních dějin nejsou jednotní v tom, kolik milionů jich skutečně přišlo o život během tisícileté samovlády římskokatolické církve. I od reformace, speciálně řádem jezuitů, bylo prolito mnoho krve. V poslední knize Bible, ve Zjevení je tato antikristovská instituce činěna odpovědnou za krev všech svatých (17:6, 18:24, 19:2 aj.).

Tak jak předtím římsští císařové, od Nera až k tomu nejkrutějšímu z nich Diokletianovi, začali s pronásledováním křesťanů, tak v tom pokračovala od svého založení státní Konstantinova církev. Z Říma vycházela světská moc a římská církev ji všude praktikovala.

Od počátku existují oba tyto duchovní proudy, tak jak existovali Kain a Ábel, Mojžíš a Balám, Ježíš a Jidáš: ta pravá *Ecclesia* , ta

vyvolaná Církev, ti vykoupení, s Bohem smíření, ten krví Beránka vykoupěný zástup prvotiny – a existuje odpadlá světská církev, která je poskvrněna krví v níž nalézají své místo všichni ostatní.

Pán Ježíš sám označuje tento od Slova a Ducha odchýlený směr jako falešné Kristy a *falešné proroky* (tj. falešné pomazané). Jedná se přitom o křesťany, kteří jsou sice pomazaní, kteří ale věří a dávají dále, co vychází z úst falešného proroka. Mezi mnohými z těchto proudů se dějí dokonce zázraky a znamení, aby, bylo-li by to možné, i vyvolení byli do jejich bludu zavlečeni. Avšak, to není – Bohu dík – možné. Pro opravdové děti Boží je svědectví Ježíšovo (Zj 19:10), jak nám bylo zůstaveno v Písmu svatém skrze Ducha proroctví, na základě celého proroctví, to jediné platné přiznání k Pánu, který tu praví: „*Ját jsem Alfa i Omega, totiž počátek i konec, praví Pán, kterýž jest, a kterýž byl, a kterýž přijíti má, ten Všemohoucí.*”

Rovněž antikristovský křest

Antikristovský duch i z původní praxe křtu udělal náboženský úkon, který se stal tradicí nejprve v římské církvi, potom ale i ve všech ostatních církvích a svobodných církvích. Nejdříve ti tak zvaní duchovní vůdci odstranili JMÉNO, které přece v podstatě přesně říká, kdo to byl, který přišel, aby Svůj lid spasil od jejich hříchů, „... a nazveš jméno jeho *Jah-shuah* (Jahweh-Zachránce); *ont' zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich.*” (Mt 1:21). Hebrejský význam jména Jah-Shuah je, jak již zmíněno, Jahweh-Zachránce. Duchovně slepí řeční učenci, kteří v tom čase již Židy pohrdali a někdy je dokonce i proklínali, význam tohoto slova zpronevěřili.

Zřejmý nedostatek zjevení se projevil obzvláště v provádění křtu. Po vzkříšení Pán poučoval apoštoly ještě po čtyřicet dní. Co kázali a činili, je závazné pro Církev Páně v celém rozpětí Nového zákona. V apoštolské době a v prvních staletích poté, nebylo křtěno na tři tituly jako formule „ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého”, nýbrž ve jméno „*Pána Jahshua Mesiáše*”, jak On sám přikázal: „...*křtěte je na jméno...*” Otec, Syn a Duch svatý, jak známo, nejsou jména, nýbrž jen označení. O apoštolském provádění křtu si každý může přečíst ve Skutcích apoštolů.

Smluvní jméno ve Starém zákoně bylo Jahweh, smluvní jméno v Novém zákoně je Jahshuah. Byl to Jahweh, který ohlásil: „...*učí-*

ním s domem Izraelským a s domem Judským smlouvu novou.” (Jeremiáš 31:31) ON ji uzavřel na kříži na Golgatě. Do tohoto smluvního jména jsou veškrtěny děti Nové Smlouvy.

Apoštolové příkazu přesně porozuměli a doslovně uposlechli misijní příkaz, když křtili na *jméno Pána Ježíše Krista*. Skutečně se nejedná o slepé opakování misijního rozkazu, nýbrž o skutečnost, že se Bůh projevil jako Otec, Syn a Duch svatý ve vykupitelském jménu Jah-shuah, do něhož jsou ti Jeho veškrtěni (viz Sk 2:38, 8:15-16, 10:48, 19:5-6, Řm 6:3). Apoštolské učení a vykonávání křtu nese pečeť Boží. Žel ani známí evangelisté nepoznali ani čas ani hodinu, v níž nyní žijeme, právě tak málo tu nutnou korekturu. Prodali své právo prvorozeného a převzali starý kvas tradičních učení. Patrně jim jde víc o váženost a čest u lidí než o uznání u Boha Pána.

Vážné napomenutí

Nyní slovo všem kazatelům a pastorům, všem služebníkům Slova, pastýřům v různých evangelických církvích, v zemských a reformovaných církvích, ve svobodných církvích a křesťanských vyznáních až k svobodným i organizovaným letničním církvím: Nenašlo Vás, že jste se automaticky přizpůsobili tradičnímu výtvaru učení římské církve? Skutečně Vám nevyvstala žádná pochybnost, že celému tomu postavenému učení schází biblické základy?

Zdali to Bůh tak neřídil, že v posledním okamžiku dostáváte možnost provést zkoušku a rozhodnout se? Bude to rozhodnutí ve prospěch pravdy? Můžete s čistým svědomím setrvávat ve falešných učeních, která jsou skutečně antikristovská, a kázat lidem, že náležíte k Církvi Ježíše Krista? Můžete dále praktikovat trojiční učení a trojiční křest církve Konstantinovy a v církvi kázat, že náležíte k tělu Ježíše Krista? Chcete až do konce, až k návratu Pána, být jak duchovně, tak ve věci učení spojení se systémem, který je tak krví potřísněn? Roztrhněte ten babylonský plášť, osvobodte se ode všeho kvasu falešných učení! Dejte Bohu za pravdu a postavte se na Jeho stranu. Nedal Vám Bůh dnes neobvyklou šanci? **Nebo opravdu snad chcete Vy letniční kazatelé a evangelisté i nadále lidu předkládat to falešné jako správné a to správné jako falešné?** Chcete nadále ty věrné duše jen uměle vyvolanou atmosférou se zpěvy haleluja a rytmičkou hudbou zavádět do bludu? Řekli jste vů-

bec ovcím vám svěřeným, kam ten vytýčený směr vede? Řekli jste jim, kam ta cesta skutečně vede? Víte to vy sami?

Když Boží muž, William Branham, kterým pohrdáte, označil všechny trojiční denominace jako antikristovská hnutí, myslil jsem si tehdy před více než třiceti lety: „Muži Boží, zacházíš příliš daleko.“ Avšak dnes říkám: *Muži Boží, zvěstoval jsi pravdu. Nestal jsi se tím populárním jako jiní evangelisté, avšak, muži Boží, díky buď tobě za to, že jsi statečně zvěstoval pravdu. Hovořil jsi o jednom vidění, ve kterém muž mlátil trojhrannou palicí ženu, která se opakovaně zdvihala a opět padala na zem. Oznámil jsi význam: totiž, pokaždé, když Bůh nanovo oživí Církev a ona povstává, je trinitářským učením, jako nějakou ostrou trojhrannou palicí, sražena k zemi.* Nyní nadešla hodina pravdy! Co učiníte?

Před návratem Ježíše Krista musí být věřící přesazeni zpět do biblického stavu prvotní církve. Ti, kteří náleží k Církvi Ježíše Krista uposlechnou nebeské volání, vyjdou ven z Babylona – ze všeho zmatení a nechají se uvést Duchem svatým do všeliké pravdy, v ní posvětit a týmž Duchem zapečetit, aby nebyli zanecháni při návratu Ježíše Krista jako zklamání, nýbrž aby byli připraveni se sejít s Pánem.

Význam prorockého Slova

Ještě musí být řečeno objasňující slovo o zavádějících výkladech o antikristovi a o pojmech a vývojích s ním souvisejících. Pochopeno to bude ovšem jen těmi, kteří sami nejsou zapleteni v antikristovském učení a praxi. Jak by mohl někdo poznat antikrista, kdyby sám byl stejným antikristovským duchem ovládnut? Jen tak se dá vysvětlit, proč učitelé Bible a rozhlasoví evangelisté, duchovně oslepení, hledají antikrista mezi Židy. Lidem se představují jako takoví, kteří všechno vědí a všechno znají.

Při bedlivém pozorování je zřejmé, že klamou lidi. Protože nemají zjevení Ježíše Krista, nemohou mít ani poznání o antikristovi. Co toho tu bylo již řečeno a napsáno! Vezměme kupř. všechny ty články o antikristovi, o obrazu šelmy, o čísle 666. Tu je vykládáno, že obraz šelmy, který mohl mluvit, je televizor. To je dábelky naivní nesmysl. Televizor, právě tak jako rádio, nemůže mluvit, on jediné, když jej zapneme, může přenášet obraz nebo zvuk od vysílače.

Kéž by následující poznámky byly všem vryty do srdce: Ve Zjevení nejde o nějaký obraz, nýbrž o ten obraz šelmy (Zj 3:15), ani o jakékoliv číslo, jehož hodnota je 666 a mnohými lidmi svévolně vykládané jako computerový kód apod., nýbrž o *číslo šelmy* (13:18), ne o jakékoliv jméno nějakého člověka, nýbrž o *jméno šelmy* (13:17), a nikoliv o počet libovolného jména, ale o *počet jména šelmy* (15:2) a rovněž ne o jakékoliv znamení, nýbrž o *znamení šelmy* (16:2). A ve spojení s tím o *znamení jejího jména* (14:11).

Tento šestinásobný popis má v každém jednotlivém případě *šelma* jakožto vztažný bod a jediné z něho vychází jednotlivý, jakož i souhrnný význam. Tato klíčová funkce je nezbytná pro pravé poznání jednotlivých pojmů. Ostatně tímto pojmem «obraz» je na druhé straně přesně totéž slovo použito např.: „*Bůh stvořil člověka k obrazu Svému*” ... „*Adam zplodil syna podle obrazu svého.*” „*Adam, který je obrazem toho, který přijíti měl.*” „*A jak jsme na sobě nesli obraz zemského, tak ponese na sobě i obraz nebeského.*” „*Budeme proměněni v Jeho obraz.*” Při obrazu šelmy přece skutečně nejde o nějaké foto nebo dokonce nějaký film s řečí, nýbrž o vyobrazení toho, který pak bude vykonávat funkci antikrista.

Jestliže pročitáme literaturu expertů, kteří vykládají prorocké Slovo, potom zasáhne srdce hluboký bol. V posledním čase bylo mnoho vykládáno, a to vždy znovu a nově, jakmile nastaly politické změny: o Rusku, o Německu, o Evropském společenství atd. Když ES sestávalo ze sedmi států, bylo ono tou šelmou se sedmi hlavami, když sestávalo z deseti států, bylo to těch deset rohů atd. Když bylo Německo rozděleno, viděli vykladači s domněle prorockým zrakem východní Němce s Rusy shromážděné před branami Jeruzaléma. Jeden dokonce na otázku: „*Bude Německo někdy opět sjednoceno?*” napsali toto: „*Sjednocení Německa se sice stane, ale jen přes Jeruzalém, a to po v etapách konaném soudu nad národy, to znamená v Tisíciletém království.*” Co by nám řekl dnes?

Na danou otázku: „*Je politická nebo vojenská naděje pro Československo?*” odpověděl tento „muž prorockého slova”: „*Ne, ono zůstane komunistické*” Co by k tomu řekl dnes?

Na otázku: „*Je antikrist Žid?*” zní odpověď zaslepeného „přítele Židů”: „*Musí to být Žid. Neboť Izrael přijme jediné Žida za svého Mesiáše ... Antikrist, tento Žid, který současně musí náležet Římu, bude světovým diktátorem.*”

Zůstává nepochopitelným, jak si lidé mohou osvojit učení Jezuitů ze dnů protireformace a jimi uváděná tvrzení, že antikrist musí být Žid.

Na otázku: „*Je antikrist již mezi námi?*“ lze číst tuto odpověď: „*Již 1962, dne 3. 2. se vyskytla podivuhodná konstelace hvězd, takže se miliony lidí obávaly světové katastrofy. Indický astronom oněch dnů řekl, že se musel narodit vykupitel světa. Jedna americká jasnovidka rovněž tvrdila, že 3. 2. 1962 ráno v 7:00 hodin na Blízkém východě se narodilo dítě, které přivede svět k jednotnému náboženství...*“ Co zajímá biblicky věřící šarlatánství nějakého indického astronoma nebo tvrzení jasnovidky v USA trápené temnými mocnostmi?

Způsob, jakým ten antikristovský duch tyto biblické učitele, kteří se považují za tak chytré, uvádí v omyl, je strašný. Jestliže by to byly jen lži, které způsobují vlastní škodu, bylo by to již zlé. Jsou-li to však lživá scestná vedení, která lid Boží odvádějí od vlastní věci a vrhají do zkázy, pak to je neodpustitelné. Tentýž, duchovně slepý muž píše skutečně: „*Často je tvrzeno, že papež je ten antikrist, číslo 666, že se při něm nachází. Měli bychom být opatrní s takovými tvrzeními, která se vůbec ani nedají doložit (skutečně ne?), neboť číslem 666 se již u Nero a Hitlera i jiných příliš dopodrobna zabývali.*“ Skutečně? To ve Zjevení 13 psané číslo nepotřebuje nikdo puntičkářsky zkoumat, ono stojí s celým popisem již černé na bílém napsané. Bohu buď dík!

A co všechno ještě bylo řečeno a napsáno o Berlínu a Jeruzalému, o Gorbačovovi a politických vývojích. Přesto, že všechno vždy znovu přišlo jinak, ani jedinkrát neshledali za nutné, aby učinili korekturu a veřejně přiznali, že se zmýlili. Tu potom čteme jen poznámku v Mezinárodním časopise pro biblická proroctví, který všechny čtenáře měl uklidnit: „*A i když jsme v minulosti v našem výkladu některé věci viděli jinak, přesto zůstává skutečnost, že dojde k naplnění proctví Ezechiele. My se sice můžeme zmýlit v našem výkladu, nikoliv ale prorocké slovo ve svém naplnění.*“ Duch Boží se nemýlí! Každé zjevení, které přichází od Boha, souhlasí.

Pro pravé věřící trvá, že přijímají potvrzenou prorockou službu v tomto čase. Všichni kazatelé, kteří se o ní vyjadřují nepříznivě a odmítají ji, ve skutečnosti bloudí. Proroci Boží jsou v Písmu svatém označováni jako «vidoucí» (Iz 29:10 – v něm. překl.). Pán praví: „*Nedotýkejte se pomazaných mých, a prorokům mým nečiňte nic zlého.*“ (Ž 105:15) Kdo se prohřeší na «vidoucím», sám již nevidí. Takoví

lidé zdržují svými výklady i ty ostatní od pravdivého, zjeveného Slova. Sám Bůh ustanovil rozličné služby do Církve.

„Jeden každý jakž vzal dar, tak vespolek tím sobě přisluhujte, jako dobří šafáři rozličné milosti Boží. Mluví-li kdo, mluviž jako řeči Boží; jestliže kdo přisluhuje, čiň to jako z moci, kteréž jemu uděluje Bůh, aby ve všem slaven byl Bůh skrze Jezukrista, kterýž má slávu a císařství na věky věků. Amen.” (1Pt 4:10-11) Jestliže tedy někdo mluví, co Bůh nemluvil, a vyslovuje, co Bůh nevyslovil, co potom? Duchovní člověk žije z každého Slova, které přichází z úst Božích.

Každý služebník Slova by měl vykonávat úkol, který mu byl skutečně přidělen. Pravdivý prorok bude vidět prorocké Slovo v tomto prorockém věku pod vedením Ducha svatého v pokračujícím vývoji a naplňování a bude lid podle toho vyučovat. Bohem dosazení učitelé to budou ve stejném Duchu dávat dále.

Bohu buď dík za prorocké Slovo, které svítí nyní jako jasné světlo. Veškeré výklady jsou bezpředmětné. Nyní zaznívá výzva každému osobně: *„Povstaniž, zaskvěj se, poněvadž přišlo světlo tvé...”* (Iz 60:1) Ježíš mohl říci: *„JÁ světlo na svět jsem přišel, aby žádný, kdož věří ve mne, ve tmě nezůstal.”* (Jn 12:46) Jan přišel, aby svědectví vydal o Světle, aby všichni skrze Něho uvěřili (Jn 1:7).

Stalo se, že se Pán zjevil Saulovi jako jasné světlo: *„I stalo se, když jsem se bral cestou, a přibližoval k Damašku, okolo poledne, že pojednou s nebe obklíčilo mne světlo veliké.”* (Sk 22:6) Sám Pán z tohoto světla vyslovil povolání. V naší době se věrný Pán sklonil dolů ve stejném světle. ON je skutečně tentýž, nejen ve slovech, nýbrž ve skutku. Tehdy ještě neexistovala kamera, aby tato událost mohla být zachycena. Nyní máme, Bohu díky, ten důkaz před sebou.

Stalo se to v Houstonu, Texas, dne 24. 1. 1950 před asi 8 000 lidí, kteří byli shromážděni v «Sam Houston Coliseu». Novináři podávali velmi negativní zprávy o Branhamových shromážděních a nyní měli páni tiskoví fotografové Kippermann a Ayers udělat několik fotografií o Božím muži. A aj, nad jeho hlavou byl světelný sloup – žádný výmysl, nýbrž nadpřirozené světlo, které bylo zachyceno kamerou právě tak, jako všechny ostatní předměty. Není to žádný zbožný výmysl, ale absolutní pravda. Jak je známo, byl negativ podrobně přezkoumán.

Nebyl to nikdo menší, než vedoucí příslušného oddělení u FBI, Dr. George Lacy, který pravost negativu potvrdil. Jak máme nyní zařadit věřící, evangelisty a kazatele, kteří popírají, co dokonce nevěřící potvrdili jako pravdivé. Existuje jen jedno vysvětlení, totiž to, že nechtějí přiznat, že Bůh ten Pán, se i v naší generaci potvrdil nadpřirozeným způsobem. Neboť kdyby to přiznali, pak by museli svá učení, svoji praxi, ba celý kurs pozměnit do biblického směru. A to oni nechtějí.

Na počátku bylo Slovo – ne výklad! Na konci je opět Slovo, ne svémocné výklady. Církev Páně je založena na Slovu a poznává ten čas, ve kterém žijeme a rovněž i poselství. Věřící neslyší pouze vzdálená znamení času, nýbrž vidí znamení času a naplnění biblického proroctví, které již nepotřebuje být vykládáno. Pánu budiž čest, chvála i sláva, nyní i na věky. Amen.

„Pán tě požehnej a ostříhej tebe! Pán necht' Svůj obličej rozzáří nad tebou a je ti milostiv! Pán necht' pozvedne Svůj obličej k tobě a dá ti pokoj (mír)!” ON buď se všemi Vámi.

Z příkazu Božího působící

Bro. Frank

Freie Volksmission Krefeld

Postfach 905
D-47709 Krefeld

Svobodná lidová misie
informační kancelář

Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 – Kyje
CZ-198 00
tel. 02/703937

úř. hodiny: pondělí a středa 9 – 12 hod.